

I postępowanie jest takie same, za wyjątkiem, że o karzonym nie jest uważany za zaarrestowanego; staje on przed ławą dla oskarżonych.

W sprawach z pozwów prywatnych nakładana jest zwykle kara pieniężna, gdy jednakże następuje skazanie na więzienie, do skazanych stosowana jest ta sama procedura, jak do osób, aresztowanych i oskarżonych przez policję.

Procedura z nieletnimi.

Nieletni do lat 16 nie są sądzeni w tej samej sali sądowej, lecz w pokoju specjalnie przeznaczonym na ten cel i przed otwarciem posiedzenia sądu dla dorosłych.

Sąd dla nieletnich zasiada zwykle dwa razy na tydzień. Przewodniczy mu ten sam sędzia. Policjanci, biorący udział w sprawie ubrani są po cywilnemu, żadna ze zwykłych formalności sądowych nie jest przestrzegana i jedno z rodziców lub opiekun przestępcy musi być obecny. Uczynione jest wszystko, aby nie wywoływać przestraszenia u dzieci i nie nabawić ich lęku lub nienawiści do policji.

Przestępstwa podlegające sędziemu w sądzie policyjnym.

Wszystkie przestępstwa, zasługujące w okręgu, na który działalność sądu się rozciąga, są wnoszone przed sędzięgo.

W wypadkach poważnych przestępstw (zbrodni) wszystkie ważne zeznania są wysłuchane i zaprotokółowane na piśmie i więźniowie odsyłani są do specjalnego więzienia (remand prison) dla osądzenia przez wyższy sąd (najpóźniej w ciągu miesiąca).

Kompetencji ostatecznej sądu policyjnego podlegają wykroczenia następujące:

1) Pijaństwo jako przekraczanie przepisów i wybryki po pijanemu. Kara do 40 szylingów grzywny lub 1 miesiąc więzienia.

2) Wykroczenia prostytutek, zaczepienie przechodniów, nieprzyzwoitość w zachowaniu, nieprzyzwoite propozycje i t. p. (samo to, że się jest prostytutką nie jest wykroczeniem).

3) Nieobyczajność o ile nie przekracza rażącej nieobyczajności. Kara do 5 f. sterl. grzywny lub do 1 mies. więzienia.

4) Hazard w miejscach publicznych, więc zakłady i gry na ulicach. Kara do 30 f. sterl. grzywny lub do 3 mies. więzienia.

5) Niewłaściwe obchodzenie się ze zwierzętami: wypuszczanie zwierząt samopas, dręczenie ich, przeciążanie pojazdów, używanie do pracy zwierząt chorych, jazda kawalerska, tamowanie ruchu pojazdami, wjeżdżanie na chodniki, samowolne nalepienie plakatów.

Nieprzyzwoite głośnie wyrażanie się w miejscach publicznych, obrażające lub groźne zwracanie się do osób trzecich; zakłócanie spokoju i bezpieczeństwa przez strzelanie z broni palnej, rozniecanie ognia na ulicy, puszczanie fajerwerków, zaśmiecanie ulic. Zajmowanie pojazdu bez zgody

właściciela. Zostawianie otwartych drzwi do piwnic połączone z niebezpieczeństwem dla przechodniów.

We wszystkich powyższych wykroczeniach kara do 40 szylingów grzywny lub do 1 miesiąca więzienia.

6) Zaniedbywanie przepisów ruchu przy jeździe wózkiem bez latarni u pojazdu, nie trzymanie się odpowiedniego kierunku jazdy, rozmyślne przeszkadzanie w przejeździe i przejazdzie, rozmyślne niszczenie ulicy lub drogi.

Nieposzanowanie od poczynku przez otwieranie sklepów w niedzielę i święta.

Utrudnianie pracy przez zaniedbanie przepisów o zapewnieniu bezpieczeństwa, wygody i zdrowia pracowników w fabrykach.

Przekraczanie wszelkich przepisów i rozporządzeń; nie posiadanie wymaganych koncesji i pozwoleń.

7) Brak opieki nad dziećmi i znecanie się nad nimi, dopuszczanie nieletnim palenia; bezprawne używanie dzieci do pracy; karkotomne popisy dzieci; zaniedbanie nauki dzieci; rozpajanie dzieci alkoholem; posilkowanie się dziećmi przy zebraniu.

Włóczęgostwo przy braku środków utrzymania.

8) Wykroczenia przeciw przepisom o korzystaniu z tramwajów, pociągów, omnibusów, drożek i t. d.

9) Wykroczenia w lokalach publicznych.

10) Wykroczenia handlarzy i domokrażców.

11) Sprzedaż trucizn i środków wybuchowych.

12) Wykroczenia, przeciw przepisom obowiązującym w teatrach, salach koncertowych, halach zabaw i tańców.

13) Wykroczenia przeciw przepisom o jeździe samochodami.

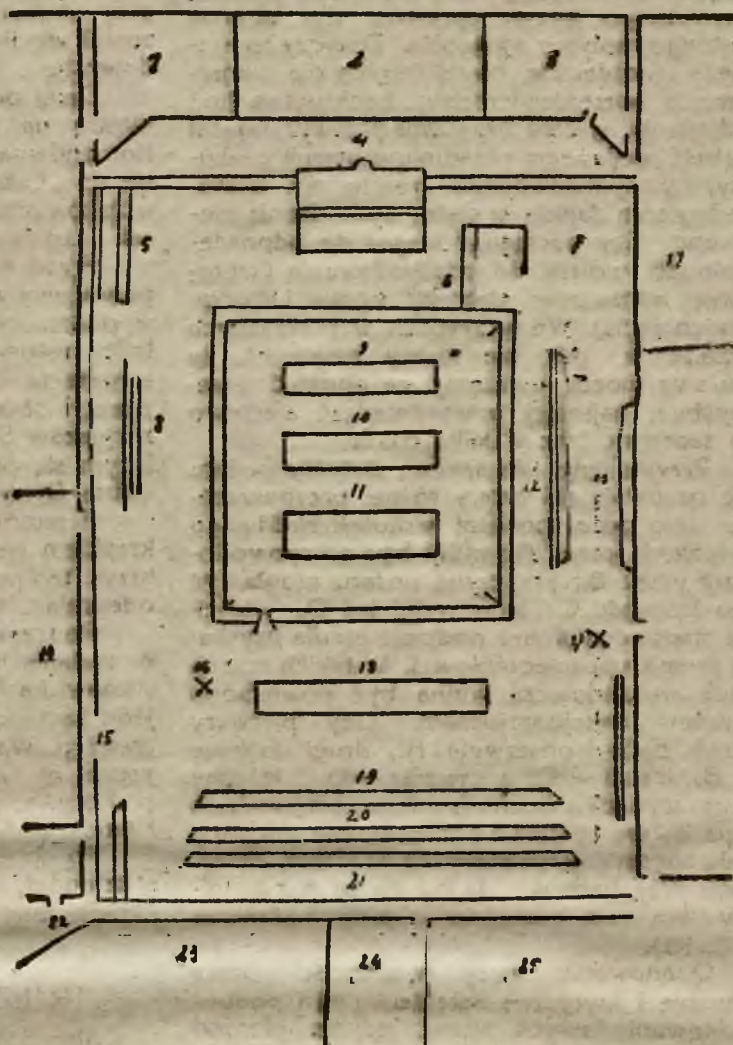
Pozatem sędziemu sądu policyjnego przysługuje prawo wydawania wyroków w mniejszych wykroczeniach następującego rodzaju.

Nieprawne noszenie munduru. Przemysłnictwo. Ucieczka lub wyłamanie się z pod straż. Fałszywe zeznania wobec urzędnika stanu cywilnego. Obrza sądu. Nieprawne zgromadzenie się (bez zajścia czy bójki). Niewłaściwe zachowanie się w świątyni. Nie-

uczciwa sprzedaż środków żywności i lekarstw. Sprzedaż produktów zepsutych i fałszowanych. Wróżbienie. Posiadanie narzędzi do włamywania się lub broni w celach występnych. Nieusprawiedliwione wdzieranie się na cudze posesje lub do lokali. Włóczęgostwo w zamiarach występnych.

Alfonsowanie. — Niemoralne i zaczepki i propozycje ze strony mężczyzny.

Plan sytuacyjny sądu policyjnego.

1) Sąd dla nieletnich. 2) 3) Pokoje dla sędziów. 4) Sędzia. 5) Adwokat. 6) Sekretarz. 7) Miejsce dla świadka. 8) Inspektor policji. 9, 10 i 11) Obroncy. 12) Prasa. 13) Świadkowie. 14) Poczekalnia dla aresztantów. 15) Wejście dla aresztantów. 16 i 17) Policjant. 18) Ława oskarżonych. 19) Biuro sekretarza. 20) Miejsca siedzące dla publiczności. 21) Miejsca stojące dla publiczności. 22) Wejście dla policji. 23) Klucznik. 24) Pokój obrońców. 25) Sierżant policji

Samowolny powrót obcokrajowców deportowanych. Domy publiczne i wykroczenia w nich. Szulernie, zaczepki i niemoralne propozycje. Kradzieże i szantaże. Przywłaszczenia. Złośliwe wyrządzenie szkody (do pewnej sumy). Przekroczenia przepisów o myślistwie.

Dr. H. GROSS

Badanie istoty czynów występnych

Przekład z niemieckiego.

Skrót opracowany przez prok. Hoeplera.

Technika badania w ujęciu praktycznym.

Przypuśćmy, że dokonane zostało jakieś większe przestępstwo w miejscu od nas oddalonym. Już w drodze przygotowujemy się do akcji. Wiemy, że im ona będzie szybsza i bardziej zdecydowana, tem bliżej znajdziemy się od kłębka zawilej intrygi. Budujemy sobie zatem w myśli, na podstawie pierwszej relacji, pewną fabułę, przyklepiamy do niej figurki bohaterów akcji i obraz gotów. Dopiero pod chłodnym dotknięciem realnych faktów, przeczących naszej poprzedniej konstrukcji, poczynamy zwolna wycofywać się z błędnego mirażu i szeregować pozytywne dane.

Nie zawsze się to jednak udaje, obraz bowiem pierwszy wyrzucił się w pamięć i płacze się z nowym. Tak zupełnie, jakby w kinematografie demonstrowali dwie filmy jednocześnie.

Podczas badania wplatają się też często jakieś reminiscencje, czy analogie innych zdarzeń lub przeżyć, pozory, które poniekąd wpływają na sprawę, a nie mają jednak z nią żadnej łączności. Wyczuwszy podobne wpływy uboczne można się od nich wyzwolić, stawiając sobie pytanie: czy i bez nich sprawa przedstawiałaby się w ten sposób.

Aby nie ulegać tym kolizjom z bezstronną oceną faktów, należy plan konstruować

dopiero po zapoznaniu się z zasadniczymi cechami zdarzenia, plan ten rozstrnuwać ostrożnie, w miarę gromadzących się szczegółów, zarysowując coraz konkretniej pion sprawy, a notując na marginesie detale, które w każdej chwili można odrzucić, a w każdym razie traktować je jako kwestje otwarte.

Za podstawę do powzięcia pierwszych przypuszczeń należy przyjąć, uświęconą doświadczeniem maksymę, że zasadniczo najprostsze rozwiązanie sprawy jest najbliższe rzeczywistości. Wszystko — co zadziwiające, niezwykle, awanturnicze — powtarza się niecodziennie, a najczęściej, po przeprowadzeniu śledztwa sprowadza się do motywu nawskroś poziomego i powszedniego.

Traf zrządzi, że nasuwa się zupełnie proste rozwiązanie sprawy, ale badacz, nastrojony na delikatny ton sprawy, nie śmie iść w tym kierunku, mniemając, że sprawa nie może być tak mało zawiła.

Nie należy również przeceniać przebiegłości przestępcy. Faktem jest stwierdzonym, że właśnie przestępcy najbardziej przebiegli i wyrafinowani popełniają najczęściej t. zw. „wielkie głupstwa”. Jest to zupełnie nieuzasadnione, jeżeli przyjmiemy się pod uwagę napięcie nerwów i energii, w jakich działa przestępca. Będąc w stanie podniecenia, pośpiechu, przeliczywszy się w swych przewidywaniach o czemś zamierzonym dla zatarcia śladów, zapomni czegoś, niedopałszy, czego uniknąłby,

przeprowadzając rzecz w warunkach normalnych lub przyjaznych.

Przejmując się nadmiernie ogromem zagadnienia prowadzący dochodzenie przegapia owe „wielkie głupstwa” złooczyńcy i niechwytą prostej nitki, któraby go doprowadziła do rozwiązania zagadki, lub też, biorąc te uchybienia przenikliwości złooczyńcy za jego „kawały”, dochodzi do wręcz przeciwnych celów, a fałszywych wniosków.

Spokój i chłodna rozważa, to konieczni, nieodstępni towarzysze wywiadowcy.

Na pytanie: kiedy ustalić plan działania — odpowiedź może być dana tylko w każdym poszczególnym wypadku. Ogólnie orzec można tylko jedno: stać się to może dopiero wówczas, gdy zebrany już materiał wytworzył w nas przeświadczenie, że w miarę ludzkich środków, dotarliśmy do jądra zagadnienia. Wówczas plan wypracowywać się z całą troskliwością i przeprowadza się go z nieubłaganą konsekwencją. Zmienić go należy tylko wówczas, gdy zasadnicze fakty ulegną przeobrażeniu.

Przy sporządzaniu planu działania należy usunąć wszelkie zestawienia warunkowe, naprz. mówi się w ten sposób: „gdy fakty A. B. C. dadzą się ustalić, to należy przyjąć to lub owo i wówczas — w ten lub inny sposób działać dalej”. Jednak podczas roboty fakty A. B. C., lub jeden z nich, ustalić się nie dały, przeoczamy to uwarunkowanie